

dicció del Papa y dels Bisbes, y per últim, de la confiança ilimitada de Don Carlos.

Desde la porta d' entrada de Montblanch fins a la iglesia, passant per principals carrers, fou una carrera verdaderament triunfal.

Aquells vehins no escatimaren res absolutament. Feren tota classe de demostracions d' afecte: músiques, tronades, viscas, aplausos, tot com a solemne demostració del sentiments carlistas que allí regnan.

Lo més imponent fou la entrada en l' iglesia. Estaba aquarellada com en las grans solemnitats y adornada de las millors galas.

Lo rector y clero reberen al Marqués, ensenyantli lo temple y tresor que conté en son interior.

Luego en lloch de descansar, tingué lloch una vetllada que, á pesar d' improvisarse, fou solemne y concorreguda en gran manera.

No cal dir que los discursos y poesías foren de la fusta dels demés actes y que l' calor y entusiasme arribaban á 100 graus.

De la mateixa manera que hi varem entrar ne sortirem, quedant tots en extrèm complacuts de tanta animació per la causa carlista.

Fins aquí 'l cronista. Ara deu entrar lo filosof.

Peró aquest càrrech pertany al lector. Jo he sentat los principis; he ressenyat los fets y vostés mateixos poden treure las conseqüències.

També poden comparar y examinar las circumstancies totes de dit viatge.

Si així ho fan, crech que convindran ab mí que un viatge gloriós y ab éxit, á pesar de tots los pesars, solament pot realitzar-lo lo partit carlista.

Perque es l' únic que té vida propia, conviccions arraigadas y fé en Deu d' arribar prop ó lluny al triunfo.

En Sagasta, en Cánovas, en Romero, en Castelar y altres institucions, etc., etc., també han fet mil viatges de propaganda política, pero ¿poden compararse ab lo del Marqués de Cerralbo?

EQUIS.

Doném gracias á Deu per poder participar á nostres amichs que 'l venerable jefe carlista, Sr. Marqués de Valde-Espina, ha entrat ja en lo período de convalecencia.

Que 'l cel conservi llarchs anys la vida del esfortat defensor de la Bandera tradicionalista.

NO N'HI HA DE FETS

Una poesia 'm demana
mon estimat Directó,
per sortir sens dilació
al «CRIT» d' aquesta setmana;
y ab franquesa, amich Oller,
tinch de dirli la vritat,
no estich avuy inspirat
y 'm farà fer un mal paper;
creguim que tinch un mal día
y ho dich sens causarme pena,
me fa falta molta vena
per escriure una poesia.

Me trobo mol atontat
y no 'm brota esplendorosa;

ni una idea lluminosa
ni un concepte delicat,
no mes que prosa rastrera
qu' ha tothom faria fástich
sembla qu' aixó sigui un cástich
trobarne d' eixa manera!

Y deixant altres rahons
y cent mil motius diversos
li dich, no 'm demani versos
ni 'm trenqui las oracions,
per xó donchs ab son permís,
senyor Oller, jo li suplico
(y si vol li certifico)
que 'm dispensi 'l compromís
avuy no 'm demani res,
soch dú com pinyol de pruna,
hay dias de mala luna
que todo sale al revés.

BERNAT XINXOLA.

QUESTIO DE LLANA

JA fa algunas setmanas que va sortir un llibre titulat: *Llana y Manxiulas*, y apesar de que 'n vaig enviar un á la redacció, tothom ha fet mutis: ningú ha volgut agafar los incensers, y ferhi cremar almenos un pessich d' incens. Per compte de fer cremar l' incens, casi que 'm pensaria que 'm volían fer cremar á mí. ¿Ahont s' es vist voler fer cremar á un home que vol divertir á la gent? Aixó 's deixa per aquells del any trenta cinch, y pels caps calents de Valencia.

Estich cert que 'l Director y redactors de LO CRIT D' ESPANYA encara no saben que no he conegut l' avia, ni de la part del pare ni de la mare. Ja veuen si es trist aixó; no poder sentir may l' olor del incens. Me sembla que si ho haguessen sapigut, haurían fet un altre pensament; puig de lo contrari, seria tenir un cor més dur que 'l d' una iglesia.

Ja que ningú ha volgut agafar los incensers, ja 'ls agafaré jo mateix, y si m' hi poso, potser ne faré feyna: vejam si 'ls faré anar fins que 'l cor me dirá prou.

Algú potser dirá: Aixó no ho acostuma á fer ningú.

A n' aquest fulano li diré que no deu haver anat á comprar á cap botiga; perque á totes ho fan. Si 's fica en una de robas, li dirán: Aquesta *llana* es preciosa; la mostra no pot ser més bonica; aixó no ho veurá maymes esqueixat; y sobre tot es la gran novetat d' aquesta temporada.

Si 'ls botiguers s' alavan la seva LLANA, ¿per qué no m' haig de poguer alabar jo la meua? Si 's permeten exposicions universals, ¿per qué no he jo de poder fer una exposició particular de la meua LLANA, fent-los veure, que la que jo presento al públich no es *llana* d' aquella corcada, sino *llana sencera*, y per consegüent bona y rebedora?

Primerament 'ls haig de dir que si compran aquesta LLANA... Y MANXIULAS, estarán tots tous, perque veuran que va dedicada als llanuts de Catalunya; dihent-los que 'm quedo ab un pam de boca badada, y fins me cau la baba, quan 'ls contemplo ab aquell gran tou de llana, que vé á ser com una especie de barricada que no hi deixa entrar lo progrés y la civilisació moderna; que 'ls llanuts son d' aquells que cantan á tota